

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ

5-6. FEJEZET

5. rész 1. verse: Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei,

A „tehát” kifejezés az előző fejezet végén található kijelentésekre utal vissza, ahol arra int minket Pál, hogy legyünk egymással jószágosak, megbocsátóak, mint ahogy Isten is megbocsátott nekünk Krisztusért. Pál tehát itt Isten megbocsátását helyezi a középpontba, amely a mi követendő példánk kell, hogy legyen, amikor a megbocsátásról van szó.

A Bibliában minden megtalálható, ami ahhoz szükséges, hogy az idegrendszerünk egészséges legyen. Az idegeink egészségének egyik legfontosabb összetevője a megbocsátó lélek. Ha keserűség vagy ellenségeskedés van benned valakivel szemben, ez sokkal inkább téged fog rombolni, és nem őket – teljesen fel tud emészteni.

A Biblia folyamatosan hangsúlyozza, hogy legyünk megbocsátóak. Amikor Jézus mintát adott az imádsághoz a tanítványainak, azt is belefoglalta, hogy: *„És bocsásd meg a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek.”*

Ennek ugye két lényeges eleme van: kérni a megbocsátást, és tisztában lenni azzal, hogy nekem is folyamatosan meg kell bocsátanom. Ebben az imában egyetlen dolgot hangsúlyozott Jézus az ima lezárásakor: *„Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.”*

Jézus olyan sokat tanított a megbocsátásról, hogy Péter egy napon azt gondolta, hogy megtanulta már a leckét, és valami többre vágyott. Ezt kérdezte Jézustól:

„Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”

Biztos vagyok benne, hogy Péter azt gondolta magáról, hogy már igencsak nagyot fejlődött a megbocsátásra való hajlandósága. De képzeljétek csak magatok elé az arckifejezését, amikor Jézus ezt válaszolta neki:

„Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”

Meg vagyok győződve arról, hogy az Úr azt mutatta be Péternek, hogy a megbocsátás nem matematikai alapon működik. Mielőtt elérsz a 490. megbocsátáshoz, már rég el fogod veszíteni a fonalat – pont ez a lényeg. Ez nem a matematikáról, hanem egy olyan megbocsátó lélekről szól, amelyet Isten szeretne kialakítani benned. Igen, jogod van arra, hogy haragos légy, és jogosan vagy csalódott a kialakult helyzet miatt – de csak azt éred el, hogy saját magadat emészted fel. De ehelyett inkább bocsáss meg – és légy szabad.

1. Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei,

2. és éljetez szeretetben

Amint már említettük, az efezusi levél első három fejezetében Pál azokat a lelki áldásokat mutatta be, amelyekkel Isten megáldott minket Krisztusban. Krisztus mellé ültetett minket és örökösökké tett minket Vele együtt. Bemutatja azt, amit Isten tett, tesz és tenni fog értünk. Először felsorol mindent, amit Isten adott nekünk, és csak ezután kezd arról beszélni, hogy miként éljünk ehhez méltó életet.

Sajnos nem ezt a példát követjük a mai prédikációinkban, mert azonnal arról kezdünk beszélni, hogy hogyan kell élni, cselekedni, viselkedni. De a Biblia nem ezt mondja. Először mindig alaposan bemutatja Isten szeretetét, Isten kegyelmét, jóságát, áldásait és gondoskodását, és csak ezek után írja, hogy éljünk szeretetben – és tegyük ezt azért, mert Isten nagyon szeret minket, hatalmasan megáldott, és példát mutatott a szeretettel teli életre Krisztusban.

A megbocsátásra is Isten a példa: úgy kell megbocsátanunk másoknak, ahogy Isten megbocsátott nekünk. A szeretetteljes életre Jézus a példaképünk, aki úgy szeretett minket, hogy önmagát adta értünk – ez az önfeláldozó, az adakozó szeretet.

2. ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékul, az Istennek kedves illatként.”

Pál most elkezd felsorolni a szeretettel ellentétes dolgokat, és a listája tetején a paráznaság található. Láthatjuk, hogy a Sátán mennyire becsapott minket, és eltorzította a dolgokat, mert a paráznaságot a világ a szerelemmel teszi egyenlővé. Amikor a paráznaság aktusáról beszélnek, akkor is gyakran azt a szót használják, hogy „szerelmeskedünk”.

A Biblia szerint a paráznaság az első számú példa a szeretet valódi hiányára. Aki egy másik embert a paráznaság bűnébe visz, az soha nem a másik személyre gondol, hanem csak önmagára, és a saját érzelmi vagy szexuális beteljesülésére. Nem veszik figyelembe a másikat, hiszen egy kárhozatra méltó bűn elkövetésére ösztönzik őt, olyan cselekedetre, amellyel kapcsolatban azt mondja Pál, hogy akik ezt teszik, nem örökölhetik Isten országát. Teljesen szeretet nélküli tehát az, amikor valaki egy embertársát ilyen végzetes következményű tette ösztönzi. Hatalmas pusztítást eredményezhet a lelki életében, hiszen teljes engedetlenségről van szó Isten törvényeivel szemben. Ha valóban szeretnék a másikat, akkor figyelembe vennék az érzéseiket, a lelkiismeretüket, és nem kényszerítenék őket olyan dolgokra, amelyek hatalmas a lelkifurdalást és a szégyenérzetet okoznak.

3. *Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó;*

4. *se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség: ami nem illik,*

Az ostoba beszéd alatt a közszájon forgó disznó viccek mesélését érti Pál, mivel ezek a hallgatók szívében szennyes gondolatokat ültethetnek el. Tragikus, hogy egészen fiatal koromban hallottam néhány ilyen szemét viccet, amelyek belevésődtek az emlékezetembe, és nem tudok tőlük szabadulni. Istennek hála, hogy nem mindig gondolok rájuk, de tudjátok, hogy miként működik az agy. Időnként egy-egy ilyen csúnya vicc vagy mondóka egy külső hang vagy emlék hatására hirtelen eszembe jut. „Ó, Istenem, hát még mindig itt van ez a mocsok?” Hatalmas kárt lehet okozni ezzel az embereknek, mert nem tudnak tőle megszabadulni.

Inkább hálát kellene adnunk, és olyan dolgokat kellene elültetnünk az emberek agyába, amely áldást hoz, felemeli és felépíti őket.

4. *...hanem inkább a hálaadás.*

5. *Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában.*

Az a tragédia, hogy sok ember nincs ezzel tisztában, azt hiszi, hogy nincs ezeknek semmiféle rossz következménye. Azt hiszik, hogy Isten csak mosolyog ezeken a dolgokon, és elnézi őket. De Isten az igaz bíró, és mindennel el kell számolni előtte, amit nem hoztunk Jézus Krisztushoz, hogy a vérével elmossa.

6. *Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait.*

A korai egyház egyik tévtanítása a gnoszticizmus volt. Eszerint minden anyagi dolog ördögi és bűnös. Szerintük az anyagi világot nem Isten teremtette, hanem Istennek a kezdetekkor kisugárzásai voltak, és az egyik ilyen kisugárzás olyan távol került Tőle, hogy megteremtette az anyagi univerzumot, Ezért az egész univerzum az ördögé lett, és ez ellen nem tehetünk semmit. Szerintük csak a lelki dolgok lehetnek tiszták, és ezért azt tanították, hogy Jézus nem öltött valóságos testet, hanem csak egy szellem volt. Amikor a tengerparton járt, akkor nem maradtak utána lábnyomok. Mindenféle csodás történetet

kitaláltak annak alátámasztására, hogy Jézus nem valódi testben jött közénk, és ennek a tévtanításnak a megfékezése miatt írta János, hogy „Ha bárki tagadja, hogy Jézus testben jött el, ő maga az antikrisztus.”

Ennek a tanításnak a következtében azt állították, hogy mivel az anyagi dolgok ördögiek, ezért teljesen mindegy, hogy mit teszünk a testünkkel, mert úgyis el fog veszni, és amúgy sem számít ez Isten szemében, hiszen Isten nem törődik az anyagi dolgokkal, csak a lelkiekkel. Tehát nyugodtan paráználkodhatsz, bármi ilyesmit megtehetsz, mert Isten teljesen független az anyagi világtól. Ez volt a gnosztikusok tanítása, és erre mondja Pál, hogy „senki ne tévesszen meg titeket üres beszédével.”

7. Ne vegyetek tehát részt ezekben.

Mivel pont ezek miatt fogja megítélni Isten a világot, és ha ti is ezeket teszitek, akkor a bűnös világgal együtt kerültök majd megítélésre.

8. Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljétek úgy, mint a világosság gyermekei.

9. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség.

10. Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak,

11. és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket.

Pál a korintusiaknak azt írta, hogy: *mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?* Gondolkozzatok csak el ezen egy pillanatig. A világosság és a sötétség kölcsönösen kizárják egymást, nem létezhetnek ugyanabban a pillanatban egymás mellett. Amikor felkapcsolod a lámpát, a sötétség teljesen eltűnik.

Ugyanígy van ez a lelki síkon is: nem járhatsz egyszerre sötétségben és világosságban. Ha egy ember azt állítja magáról, hogy Istennel van közösségben, Aki a világosság, és eközben ő sötétségben él, akkor az az ember hazudik.

Ha viszont a világosságban járunk, akkor valóban Istennel van közösségünk, mert az Ő Fia, Jézus Krisztus folyamatosan minden bűntől megtisztít minket.

11. és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket.

A sötétséggel szemben nem passzív módon kell viselkednünk. Ha valaki egy disznó történetet kezd el mesélni, és már az elején látható a szeméből, és a kaján mosolyából, hogy ez egy piszkos dolog lesz, akkor állítsátok meg őket. Ne hallgassátok végig és mosolyogjatok udvariasan, mert ez mocskos és gonosz dolog. Utasítsátok rendre őket, és emeljétek fel a hangotokat velük szemben, és mondjátok el nekik, hogy ez nem helyes, és egyáltalán nem tudjátok értékelni a történetet. Ezáltal megakadályozzátok, hogy már megint egy újabb szennyet eresszenek a nyakatokba.

12. Mert amiket titokban tesztek, azokról még beszélni is szégyen,

13. de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz.

14. Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos.

Jézus azt mondta, hogy *az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.*

Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.

Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei.

Krisztus a világosság, de a gonosz cselekedeteik miatt nem akarnak a világosságra jönni. Nem akarnak Krisztushoz menni, mert félnek, hogy a világosság megmutatja az igazi énjüket.

14. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”

A sötétben alvóknak szól az evangélium, hogy ébredjenek fel a lelki halálukból, és Jézus Krisztus lelki életet fog adni nekik.

15. Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen,

Pál azt írta eddig, hogy: *éljetekek szeretetben, a világosságban és bölcsen.*

16. kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.

Mennyi időt pazarol el még a legelővigyázatosabb tervező is? Bizonyos szempontból minden időt, amelyet nem lelki növekedéssel töltök, elpazaroltnak tekintek. Nem azt mondom, hogy az ember ne töltsön el semmi időt pusztán kikapcsolódással. De úgy gondolom, hogy a kikapcsolódásunk is foroghat lelki dolgok körül. Isten mindent azért adott, még a szörföt is, hogy élvezzük. A hegyet, a folyókat, a patakokat is mind azért adta, hogy kedvünket leljük bennük. Hogyan uralkodhatunk a tenger halain, ha nem horgásszuk ki őket?

De az igazság az, hogy miközben ezekkel a dolgokkal töltöm az időmet, a szívem lelki dolgokkal foglalkozik. Ránézek az óceánra, a becsapódó hullámokra, az Isten teremtésének gyönyörűségére, és Vele vagyok közösségben. Ezért mindezt jobban tudom értékelni, és sokkal jobban szórakozom, mint azok, akik, nem gondolnak az Úrra.

Jim Elliott, miután megnyerte a főiskolás birkózó bajnokságot, azt írta haza a szüleinek: „Bizonyára hallottátok, hogy nyertem bizonyos címeket birkózásban, de szeretném ha tudnátok, hogy nem a címekért szálltam versenybe. A célom az volt, hogy egy még erősebb és jobban működő testet fejlesszek ki, hogy Isten arra használja, amire akarja.” Isten a fizikai motiváció mögött is ott lehet.

Azért akarok fizikailag jól kinézni, hogy amikor végigmegyek az utcán, akkor mindenki engem csodáljon, vagy azért, hogy egy még tökéletesebb eszközt adjak Istennek, hogy azt tegyen vele, amit akar? Hatalmas különbség!

17. Éppen azért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

Sokan teljesen össze vannak zavarodva az Úr saját életükre vonatkozó akaratával, céljaival kapcsolatban. Elpazarolják az idejüket, továbbra is csak a saját dolgaikkal foglalkoznak, és közben soha nem keresik igazán Isten akaratát az életükkel kapcsolatban. Istenem, miért helyeztél ide engem? Mit akarsz velem kezdeni? Mi az, amit Érted tehetek? Miért vagyok ezen a bolygón?

Isten mindegyikünket egy meghatározott céllal helyezett oda, ahol most vagyunk. Pál apostol a filippieknek azt írta: *Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem azt, amire az Úr elhívott. A damaszkuszi úton Pál megkapta az elhívását az életére, de tudta, hogy még nem érte el azt, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé.*

Ez kellene, hogy legyen mindannyiunk története. Nekifeszülve futunk az Isten által adott életcélunk beteljesedése felé, kihasználva az időt, tisztában lévén azzal, hogy mi van az Atyánktól, és mi nem.

18. Ne részegeskedjetek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljetez meg Lélekkel,

Érdekes, hogy ezt a két dolgot köti össze egymással. A részeg ember ott botorkál az utcán, miután felöntött a garatra, és Pál a Lélekkel teli emberhez hasonlítja őt. Első látásra egymással ellentétesnek tűnnek, de a valóságban sokkal közelebb állnak egymáshoz, mint ahogy egy felszínes megítélés alapján gondolhatnánk.

Mit keres az az ember, aki a borral, alkohollal vigasztalja magát? Üresség van a belsejében, és valami olyat keres, amely betölti ezt az űrt. Beteljesülést keres az alkoholban, békességet, megnyugvást.

Mit tapasztal az az ember, akit betölt a Lélek? Békességet, megnyugvást, beteljesülést.

Az első ember rossz helyen keresgél: ott, ahol soha nem fogja megtalálni ezeket, a másik pedig megtalálta a valóságot. Amikor betölt a Lélek, akkor az életemben levő lelki űr betöltődik, és utána már nem keresgélem tovább azt, ami megeléghetne, mert teljesen megelégedett vagyok az Istennel való kapcsolatomban a Lélek által.

19. mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljetez és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak,

Amikor kikapcsolódásként énekeltek, miről énekeltek? Amikor egy dallamot dúdoltok, anélkül, hogy odafigyelnétek, miről szól az? Nagyon szeretem megfigyelni az unokáimat akkor, amikor nem tudják, hogy ott vagyok. Szeretem látni, hogy miként játszanak, mennyire belefeledkeznek a tevékenységeikbe, és ó, mennyire szeretem, amikor azt hallom, hogy Jézusról, az Úrról énekelnek!

Mindannyiunknak ilyen dalokat kellene énekelnünk még tudat alatt is, a szívünk ilyen dallamokkal kellene, hogy tele legyen. Ez csak akkor lehetséges, ha ezeket a dalokat hallgatjátok, de ha állandóan más adókat hallgattok, akkor ki tudja, hogy miről fogtok énekelni?

20. és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.

Ezt lehetetlen megtenni anélkül, hogy felfognánk annak a jelentését, *hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.* Ha nem vagyok ebben biztos, akkor nem tudok mindenért hálát adni. Ha hiszem azt, hogy Isten mindenek felett szeret engem, és hogy Ő bölcsőbb, mint én, akkor mindenkor hálát tudok adni. Akkor tudom azt is, hogy az életemben minden Isten akaratából történik, azért, hogy az Ő szeretetből fakadó tervét megvalósítsák. Így tudok mindenért hálás lenni. Egyébként nem, mert vannak

olyan dolgok is az életben, amelyek olyan nehéznek és szörnyűnek tűnnek a felszínen, hogy legszívesebben Istenhez kiáltanék, hogy állítsa már meg őket. Ha viszont tudom, hogy Ő ura az életnek, és csak az történhet meg, amit Ő a szeretetéből fakadóan megenged, akkor még olyan dolgokért is hálát tudok adni, amelyeket még nem értek.

21. Engedelmeskedjetek egymásnak, Krisztus félelmében.

Eddig számtalan testies tulajdonságot sorolt fel Pál: a nyereségvágyat, a paráznaságot, stb. A test fő tulajdonsága az önzés, avagy énközpontúság. Az összes többi dolog ebből származik. Saját utamon akarok járni, és azt akarom, hogy az emberek az én vágyaimat teljesítsék, az én szabályaim szerint cselekedjenek, és engedelmeskedjenek nekem. Itt viszont Pál azt írja, hogy egymásnak kell engedelmeskednünk.

A saját akaratunk mellett való kitartás okozza a sok küszködést és problémát, amely az életünkben van. Gyerekkoromban az autópálya mellett sok szöveges tábla volt, és emlékszem, hogy az egyik felirat így szólt: „Híres utolsó szavak: ha ő nem kapcsolja le a reflektort, én sem fogom.” Nem fogok én elsőnek engedni, nem fogok engedelmeskedni, te kell, hogy nekem engedelmeskedj! Ez a legtöbb küszködés és a legtöbb harc alapja. Mennyi küzdelmet elkerülhettünk volna, ha egymásnak szeretetben engedelmeskedtünk volna.

22. Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak;

23. mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is.

24. De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben.

Ez az egyetlen szabály a házasságban a feleség számára. Egyetlen egy szabály, és mégis miért olyan nehéz betartani? Mit gondoltok, hogy Isten miért alkotott egy ilyen szabályt? Mert Isten ismeri a férfiakat, és tudja, hogy a génjeikben van az uralkodni vágyás, és érezniük kell, hogy ők a helyzet urai. A férfi énjének része az, hogy főnöknek akarja érezni magát.

Mivel Isten ezt megérti, ezért a feleségnek azt az egyetlen szabályt adta, amely által a férje valóban azt érezheti, hogy ő a ház ura, övé a hatalom. Ezáltal képes teljesen szeretettel bánni a feleségével. Ha a feleség ezt az egyetlen szabályt betartaná, akkor ezáltal a férjét egy igazán felelősségteljes és szerető emberré tudná tenni.

Isten a férjeknek is csak egyetlen szabályt adott:

25. Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte,

Miért parancsolja azt Isten, hogy a férfiak ennyire teljesen és mindenkinek fölött szeressék a feleségeiket? Mert az Isten megérti a nőket is. Tudja, hogy a nőben levő legnagyobb szükséglet az, hogy azt a biztonságot érezhesse, amely a férje maximális szeretetéből fakad. Azt kell éreznie, hogy nincs senki más, aki az ő figyelmét felkeltheti, és hogy ő a férje életének a királynője, és a férje mindenki felett őt szereti. Ez az, amire szüksége van, és Isten azt a parancsolatot adta a férjeknek, hogy töltsék be ezt a szükségletet.

Minden házassági probléma e két szabállyal szembeni engedetlenség következménye. Amikor ezeket a szabályokat megszegik a házaspárok, a problémák elkezdenek halmozódni.

Ha a férj nem mutat olyan szeretetet a felesége iránt, amelyet Krisztus mutatott az egyház iránt, és emiatt a felesége bizonytalan lesz a férje szeretetében, akkor elkezdi védeni magát, mert nem biztos abban, hogy a férje meg fogja őt védni. Ezért megkérdőjelezi a férje döntéseit, és ez felbosszantja a férjét, mert úgy érzi, hogy többé nem ő a ház ura. E megkérdőjelezés következtében a férj kezdi elveszíteni a vezető szerepét, és erőből akarja azt visszaszerezni úgy, hogy bekeményít, és nem teljesíti a felesége szükségleteit. Ezáltal viszont a felesége még bizonytalanabb lesz, és még jobban megkérdőjelezi a férje szeretetét, terveit, és azt gondolja, hogy ha mindent elveszítenek egy rossz lépés következtében, akkor a férje ott fogja őt hagyni. És a házasság hamarosan szét fog esni.

Másrészt viszont, ha a feleség alárendeli magát a férje döntéseinek, akkor a férje azt fogja érezni, hogy a felesége nagyon szereti őt, és megbízik benne, és ezáltal minden mozdulata arról fog árulkodni, hogy mennyire szereti a feleségét, mert szabadon ki fogja mutatni a szeretetét iránta. Minél inkább kimutatja a felesége iránt való szeretetét, annál nagyobb biztonságban fogja érezni magát a feleség. Nem fogja azt érezni, hogy meg kell kérdőjeleznie a férje döntéseit, mert azt gondolja, hogy megtörténhet, hogy mindent elveszítünk, de megmarad nekem ő, és ő szeret engem, és minden jó lesz. A szeretet biztonságában a feleség úgy érzi, hogy szabadon alárendelheti magát a férjének. Mivel a feleség alárendeli magát, cserében a férj úgy érzi, hogy szabadon kimutathatja az iránta érzett szeretetét. És ez egyre jobb és jobb lesz, és tovább halmozódnak a hatások.

Ha a házasságban eljutottatok oda, hogy minden döntésedet megkérdőjelezi a feleséged, és feleségedként ezt annak ellenére teszik, hogy egyetértetek azzal, amit a férj csinál, de mégis meg akarjátok kérdőjelezni, mert nem akarjátok, hogy egyetlen döntést is meghozhasson - akkor a megoldás az, hogy valakinek el kell kezdenie adni. Meg kell törni ezt a folyamatot, és a férjnek neki kell fogni, hogy

kimutassa a szeretetét a felesége iránt. Szeretben a felesége biztonságérzetét kell erősítenie, ki kell fejeznie az iránta érzett szeretetét. Tudtára kell adnia a feleségének, hogy szereti, és hogy senki más nem helyettesítheti őt az életük végéig. Amint a feleség elkezd érezni ezt a biztonságot, szabad utat fog engedni a férje döntéseinek, és ezáltal az egész folyamat ellenkező irányba indul el. Egészen addig megy ez így, amíg ez egy földi mennyországgá nem válik, mert Isten szabályait követjük, amely figyelembe veszi a férj és a feleség alapvető szükségleteit.

Isten nagyon okos. Mindent eltervezett már, és nagyon egyszerűen találja mindezt nekünk. Nem azt mondta, hogy itt van a boldog házasság 55 szabálya, mert tudja, hogy elfelejtenénk - csak egyet ad mindkét félnek. De ezt az egyet is hamar elfelejtjük.

„Biztosan tudja, hogy szeretem, mert mindig hazajövök vacsorára.” Van valami nagyon érdekes a nőkben, és ezért vonzódnak hozzájuk. Nem lehet elégyszer mondani a feleségünknek, hogy szeretjük. Amikor reggel felnyitja a szemét, és ránézel az ágyban, és azt mondod neki: „Ó, drágám, gyönyörű vagy, nagyon szeretlek.” Vagy amikor a reggelinél ott ültök egymással szemben, ránézel, és ezt mondod: „Szívem, olyan nagyon szeretlek.” Majd amikor elköszönsz tőle a munkába menetel előtt azzal, hogy „Szeretlek, drágám!” Aztán kétszer-háromszor felhívod őt a nap során: „Hogy vagy drágám? Csak azért hívtalak, hogy elmondhassam, hogy mennyire szeretlek.” Higgyétek el, hogy amikor este ágyba bújtok, meg fogja kérdezni tőled: „Drágám, szeretsz?” Mert a feleségeknek szükségük van a szeretet bizonyítására. De nemcsak szóbeli bizonyításról van itt szó, hanem cselekedetek, adakozások általiról is.

25. szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte,

Odaadónak kell lennünk vele szemben, ezáltal is megmutatva az iránta való szeretetünket. Ezek a boldog otthon szabályai.

26. hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje,

27. így állítja maga elé az egyházat dicsőségben

Az a feleség, akit szeretettel árasztanak el, olyan gyönyörűen kivirágzik, mint ahogy mi magunk is sok gyümölcsöt termünk Jézus szeretetének következtében.

27. hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.

28. Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét az önmagát szereti.

Amikor a férj szereti a feleségét, saját maga is élvezheti ennek előnyeit.

29. Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és gondozza, ahogyan Krisztus is az egyházat,

30. minthogy tagjai vagyunk testének.

31. „A férfi ezért elhagyja apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.”

32. Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom.

33. De ti is, mindenki egyenként úgy szeresse a feleségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.

Most pedig a szülő-gyerek kapcsolatról ír Pál:

6. rész 1. verse: Gyermek! Engedelmeskedjék születeknek az Úrban, mert ez a helyes.

Azt hiszem, hogy fontos az, hogy „az Úrban”. Ha a születek nem istenfélők, és olyan dolgokat követelnek tőletek, amelyek lelki szempontból helytelenek, akkor szerintem az engedelmisség nem kötelező. De engedelmeskedjék a születeknek az Úrban.

Létezik egy magasabb rendű, Isten előtti lelkiismeret, mely szerint elsősorban Istennek kell engedelmeskedni, nem az embereknek. Ha olyasmit kérnek tőlem, amit nem tudok Isten előtt tiszta lelkiismerettel megtenni, ami megalkuvásra kényszerít, akkor ilyen esetben az Isten előtti lelkiismeretemet kell irányadónak tekintenem.

Abban az esetben is, amikor a feleség kell, hogy alárendelje magát a férjének, az Isten előtti lelkiismerete a mérvadó. Ha a férjed olyan dolgot követel tőled, amely ellenkezik az Isten előtti lelkiismeretteddel, akkor szerintem nem kell engedelmeskedned. Ilyenkor a férjed nem úgy szeret, mint Krisztus az egyházat, különben nem kérne tőled ilyet.

2. „Tiszteld apádat és anyádat”: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik,

3. mégpedig ez: „hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön.”

4. Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket

A világon az egyik legkegyetlenebb dolog az, amikor a szülők addig ingerlik, húzzák a gyerekeiket, amíg azok elviselhetetlenné válnak. Odatartanak eléjük egy süteményt vagy cukorkát, és amikor már majdnem elérik, akkor visszahúzzák. Aztán újból és újból megismétlik ezt, és a gyerekben olyan csalódottságot okoznak, hogy végül nem bírja tovább. Kegyetlenség az is, amikor egy gyereket a humor célpontjává állítanak, mert ezzel visszaélnék a helyzetükkel. Sajnos vannak olyanok, akik azt élvezik, ha egy gyereket olyan szerencsétlen helyzetbe hoznak, hogy az már semmit sem tehet a helyzet ellen.

De azáltal is ingerelhetjük a gyerekeinket, ha elérhetetlen célok megvalósítását várjuk tőlük. „Olyan okos ez a gyerek, és az enyém, hát faragjunk belőle egy kis zsenit!” Ezáltal a képességeik határán túlra próbáljuk őket kényszeríteni, és ez is csalódást okoz.

4. Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyelemmel és intéssel.

Tanítsátok őket Istenről, Isten dolgairól, az Ő útjairól.

5. Szolgák! Félelemmel és rettegéssel engedelmeskedjétek földi uraitoknak, olyan tiszta szívvel, mint a Krisztusnak.

6. Ne látszatra szolgáljatok, mintha embereknek akarnátok tetszeni, hanem Krisztus szolgálóiként cselekedjétek Isten akaratát: lélekből,

Ez arra vonatkozik, hogy hogyan viszonyuljanak az alkalmazottak a munkáltatójukhoz. A Biblia szerint mindent úgy kell tennünk, mintha Krisztusnak tennénk. Függetlenül attól, hogy milyen munkát végzek, Jézus Krisztus tanúja vagyok, ezért Őerte jól akarok mindent csinálni, hogy az emberek jól gondoljanak a keresztyénségről, mert az általam elvégzett munka kiváló. Nem panaszkodom, és többet elvégzek, mint amennyit követelnek, hogy az életem jó tanúbizonyosság legyen Krisztusról.

Sok fiatal vett részt a gyülekezetünkben az izraeli kibuc programokon, és jó tanúbizonyosságot hagytak maguk után a jó munkájuk következtében, mert úgy dolgoztak, mintha az Úrnak tettek volna mindent. Az első csoportok egyikének esetében az ottani munkavezetők elhatározták, hogy megtörik őket. A legalantasabb munkákat adták nekik, állandóan nyomást gyakoroltak rájuk, de mégis a gyerekek mosolyogva, jó hozzáállással túrték mindezt, és végül ők törték meg a munkaadóikat, és azok kezdtek csodálkozni, hogy hogyan tudnak ilyen kiválóan viselkedni. Miért? Mert mindent az Úrnak tettek.

Sokszor kérnek olyan dolgot tőlünk, amire alantas munkaként tekintünk. Néha a főnök olyat kér tőlünk, hogy azt gondoljuk: „Én többre vagyok hivatott. Még hogy felmossam a padlót?! Bizonyára csak viccelsz!” Egy ABC láncban dolgoztam régen, és mindent nekem kellett csinálni. Menedzsereket helyettesítettem a különböző boltokban, és mindenre azonnal kellett reagálnom, mert csak felhívtak, és mondták, hogy menjek. Néha bementem egy boltba, és ha nem volt ott a takarító, akkor a vécéket is én takarítottam, feltöröltem a földet. Arra gondoltam, hogy megfizetnek, ezért nem érdekel, hogy mit kell csinálnom, és hamarosan híre ment, hogy mindent jól elvégzek, nem vagyok válogató, nem panaszkodom. Pál is arról beszél itt, hogy ne az embereknek, hanem az Úr kedvéért tegyünk mindent, hogy jó tanúbizonyságok legyünk.

7. jóakarattal szolgáljatok, mint az Úrnak és nem mint embereknek;

8. mert tudjátok, hogy ha valaki valami jót tesz, visszakapja az Úrtól, akár szolga, akár szabad.

A végső jutalmamat az Úrtól fogom megkapni az életemért és a munkámért.

9. Ti pedig, urak, ugyanígy bánjatok velük, hagyjátok a fenyegetést, mivel tudjátok, hogy, él a mennyekben az Úr, aki nekik is, nektek is Uratok, és aki nem személyválogató.

A korai egyházban nagyon érdekes volt a helyzet, mert egy és ugyanazon gyülekezetben ültek ott a rabszolgák és az urak. A legérdekesebb az volt, hogy volt olyan rabszolga, aki egész héten az ura kívánságait teljesítette, a gyülekezetben pedig ő volt a vének egyike, és az ura csak egy egyszerű templomlátogató volt. A rend teljesen megfordult az egyházban, mert Isten nincs tekintettel a személyek előkelőségére, mindnyájan egyek vagyunk Előtte.

10. Végül pedig: erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében.

11. Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben.

12. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.

13. Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok.

Elérkeztünk a könyv utolsó részéhez: a hívő harcához. Az első három fejezet a hívő gazdagságával foglalkozott, a következő két és fél fejezet a hívő ember életével foglalkozott, és most következik a harc.

Legyetek erősek az Úrban - tudjátok, hogy önmagatokban nincs semmi erőtök, mert az Úr adja az erőt. Nélküle semmit sem tehetek, de „*mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.*” Pál a római katona hadi öltözetének mintáját használja. Mi keresztények is harcba szállunk, de nem test elleni harcba, hanem lelki hatalmasságok ellenibe, amelyeknek különböző rendfokozatait sorolja fel itt. A valódi háború lelki síkon folyik, lelki harcokat vívunk, és így a fegyverzetünk is lelki kell, hogy legyen. Lelki háborút nem lehet fizikai fegyverekkel vívni.

14. Álljatok meg tehát, felővezve derekatokat igazságszeretettel...

Az első fegyverünk tehát az igazság, mert az ellenség mindig a hazudozásaival támad. Jézus szerint az ördög minden hazugság atyja, és Isten természetéről, valóságosságáról, az irántad való viszonyulásáról hazudik nekünk. Megpróbálja elferdíteni a valóságot arról is, hogy Isten mit gondol a bűnről: „Ez nem számít, el fogja nézni ezt neked Isten.” Arra fog ösztönözni, hogy Isten kegyelmét arra használd, hogy nyugodtan tegyed a rosszat, ezáltal becsapván önmagadat.

14. ...és magatokra öltve a megigazulás páncélját,

Ez az a szívemben gyökerező elkötelezettség arra, hogy mindig azt tegyem, ami Isten előtt helyes. Azt akarom tenni, ami jó. Ez kell, hogy az életcélom legyen. A helyzet megfigyelése után nem úgy döntök, hogy arra hajolok, amerre számomra előnyösebb.

A megigazulás azt is feltételezi, hogy a körülöttem levő emberekkel megfelelően bánok. A hamisság pedig az, amikor nem a jót teszem velük szemben.

Az istenfélelem azt jelenti, hogy Istennel kapcsolatban megfelelően cselekszem, az istenfélelem hiánya pedig az, amikor Istenhez nem helyesen viszonyulok.

Összefoglalva: az istenfélelem az Istennel való kapcsolat, a megigazulás pedig az emberekkel való kapcsolat.

15. felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével.

Isten akarata az, hogy békességben éljünk egymással és Vele. Ez a világ viszont tele van küszködéssel, harcokkal. Rengeteg otthon fő jellemzője a veszekedés, a háborúskodás. A levegő

állandóan tele van feszültséggel, mert nem engedelmeskedünk egymásnak szeretetben, elfelejtve, hogy mit kér tőlünk a Biblia. Uralkodni akarunk egymás fölött, a szeretet sehol sem található. A legnevetségesebb dolgokon vitatkozunk, és nem adjuk fel, nem hajlunk meg a másik előtt. Erőltetjük a saját igazunkat és mindig miénk az utolsó szó, pedig az Írás szerint: *a higgadtság nagy vétkeket akadályoz meg!*

Milyen sokszor lehetne egy különösen feszült veszekedéssel teli helyzetet egyszerűen azzal befejezni, hogy: „Azt hiszem igazad van, buta voltam, hogy vitatkoztam ezen.” Az egész feszültség egyből feloldódik, a veszekedés véget ér. Miért oly nehéz ezt megtenni? Miért oly nehéz elfogadni, hogy tévedtem, vagy hogy a másiknak lehet, hogy igaza van? Még akkor is, ha tudjuk, hogy tévednek! Segíts, Uram!

16. Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát.

Mindenek fölött az Istenben való hitünk az, ami megtart. A Sátán egyfolytában támad minket, az Istenben való hitünket, Isten képességeit, erejét, a bennem végzett munkáját. De ellenállhatok ezeknek a támadásoknak!

17. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is

Istennek hála, aki megváltott Jézus Krisztus által a test szerinti élet zsarnokságából, azért, hogy a Lélek segítségével Istennel legyek közösségben.

17. és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.

Isten Igéje hatékony védekezés a bűn ellen. János azt írta, hogy „*Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje lakik bennetek, azért legyőztétek a gonoszt.*” Isten szívemben lakozó Igéjének ereje a legerőteljesebb bűn elleni fegyver ebben a folyamatos lelki háborúban.

18. Minden imádságotokban és könyörgésetekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által.

És végül: Milyen hatalmas fegyver e lelki harcban az imádság! Gyakran ez a harcok mindent eldöntő végső fegyvere.

18. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;

19. és értem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát,

Érdekes, hogy a korai egyházban milyen sokszor imádkoztak azért, hogy bátran hirdethessék Isten igazságát. Ennek az oka az volt, hogy az evangélium hirdetőit nagyon keményen üldözték azokban az időkben: gyakran bebörtönözték, és meg is ölték őket. Egyes becslések szerint az egyház első 270 évében körülbelül 6 millió embert öltek meg a hite miatt. Nem csoda, hogy bátorságra volt szükségük, mert tudták, hogy egy bizonyágtétel könnyen az életükbe kerülhet. Az ilyenfajta nyomás könnyen elhallgattatja a gyengéket.

A korai egyház egyik első üldöztetése után, amikor megverték a tanítványokat, és megparancsolták nekik, hogy többé ne beszéljenek Jézus Krisztus nevében, visszajöttek a saját gyülekezetük elé, és elbeszéltek nekik, hogy mikén mentek keresztül. Majd azt mondták, hogy „imádkozzunk, hogy Isten adjon nekünk bátorságot arra, hogy továbbra is hirdethessük az igazságot.” Imádkoztak, mire megrendült a föld, a Szentlélek leszállt rájuk, és bátran hirdették tovább az igazságot.

Pál is azért kérte, hogy imádkozzanak érte, hogy Isten bátorságot adjon neki az evangélium titkának hirdetésére.

20. amelynek követe vagyok a bilincsben is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell.

Gyakran gondolok arra, hogy hogyan reagálunk arra, amikor valaki csúnyán néz ránk, vagy elutasít, amikor Jézus Krisztusról teszünk neki tanúbizonyosságot, és emiatt elhallgatunk. De csak gondoljatok bele, hogy mikén mentek keresztül az első időkben! Pál itt is a börtönben ül az evangélium hirdetése miatt, és arra kéri a híveket, hogy azért imádkozzanak, hogy legyen bátorsága hirdetni azt, amit kell, hogy ne legyen megfélemlítve attól, hogy börtönbe vetették, hogy az élete veszélybe került, és hogy Néro le fogja fejezni.

21. Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem és hogyan élek, mindent elmond nektek Tükhikosz, az Úrban szeretett testvér és hű diakónus,

22. akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy értesüljetek helyzetünkről, és megvigasztalja szíveteket.

23. Békesség a testvéreknek és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól!

Békesség és szeretet – Isten dicsőséges ajándékai.

A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Ámen.